

Vittighed, at han trods Jytte Abildgaards Nærværelse havde været saa tavs hele Aftenen. Jyttes vedvarende Kulde havde yderligere nedstemt ham.

Da han havde sagt Godnat udenfor Restaurationen, var han gaaet hjemad gennem Strøget.

Paa Vejen kom han forbi den populære Kunstnerkafé „Lyse-saksen“, der laa paa et Hjørne i en lav Mezzanin. Den var engang ogsaa hans Stamkneipe; men han havde i mange Aar ikke besøgt den, fordi han overhovedet havde opgivet alt Samkvem med sine tidligere Venner og Kunstbrødre, der ikke en Gang vilde hilse ham, naar de mødtes paa Gaden.

Han fik nu det Indfald at gaa derop. Det var ham ikke selv klart, hvad der drev ham, men han gjorde sig overhovedet sjælden den Ulejlighed at kontrollere sine Bevæggrunde, fulgte som oftest en Indskydelse blot af drengeagtig Lyst til at se, hvad der vilde komme ud af det.

Lokalet var allerede halvmørkt og næsten tomt. Over de fleste af Sofaerne var der slukket. Hans Formodning om at skulle træffe forhenværende Venner slog alligevel til. Omkring et Par sammenstillede Borde ved Hjørnevinduet sad en halv Snes Damer og Herrer, som han alle kendte.

Virkningen af hans Tilsynekomst svarede ogsaa temmelig nøje til Forventningen. Det hele Selskab, der havde været meget høj-røstet, da han kom ind, blev pludselig stumt og stirrede paa ham saa ubevægeligt som en Panoptikonsgruppe.

Der var selveste Karl May, sort og lodden som en Pudel, og ved Siden af ham Lejf Knudsen med sin Girafhals. Desuden Billedhuggeren Oluf Bojesen med sine to Tvilling-Kærester, og hans egen gamle Model Susse Frederiksen med Frants Møller.

Ved Synet af den sidste strammedes uvilkaarligt hans Smilebaand. Han vidste, at den tykke Digter, hvis Muse stadig var ham saa utro, var bleven Medarbejder ved det samme lille Eftermiddagsblad, der havde haft Bemærkningen om hans dalende Stjerne. Som saa mangan anden Literaturens og Kunstens Hævnere hævnedes han sig paa sine lykkeligere Medbejlere ved at være